

„Blagor tebi — ti bela, čista in ljubezni polna starka, mati!“ ... je šepetaje jecljalo moje srce, kakor v obupu, ko sem se sklanjal nad njenimi sivimi lasmi. „Mnogo si trpela na svetu, tvoji žulji na rokah, tvoje velo, izsušeno in izmozgano telo in tvoje trudne in bolne oči govore o tem. Tudi ti si ljubila nekoč — in tudi ti si trpela. Toda povej, ali si spoznala to, kar je s trpljenjem in muko v duši moral spoznati tvoj sin? Povej, in če si spoznala kdaj, o tisočkrat večja in globja in iskrenejša bo potem moja ljubezen do tebe, mati!“

Mati pa je molčala in se smehljala. Prisegel bi, da je sanjala o meni in moji zmagovalni bodočnosti. Ironija! ... Tisti mladenič, ki je verovala vanj tako silno, uporno in trmoglavo njena naivno ljubeča materina duša, je tedaj čepel ob postelji, se trkal ob čelo in prsi, skrivaje oči v dlani, tako slab in neznaten pred samim seboj, kakor je slabotno in majhno peresce, ki ga nosi vihar igraje na svojih bučecih valovih ter ga ne izpusti iz objema, dokler se njemu samemu ne poljubi.

(Konec prihodnjič.)

A. Debeljak:

Odmev.

Kolikrat v brezupni noči
duša bolno krikne:
Daj, razvnemi kres,
da mogočno sikne plamen do nebes!

Strgaj raz obličje mlado
krinko si ledeno
in pogoltne naj
žrelo jo ognjeno na vsevekomaj . . .

Glas pa se reži iz dalje:
Delaj, kar zreš druge —
vrat svoj klonejo
in zato brez tuge v zlatu tonejo.

